

.....
DVOJNÁSOBNÝ DRŽITEL OCENĚNÍ
NEJLEPŠÍ ČESKÁ DETEKTIVKA
.....

Jiří **MIMO OBRAZ** Březina

motto

Mimo obraz

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Jiří Březina

Mimo obraz – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

MIMO OBRAZ

Jiří **MIMO OBRAZ** Březina

motto

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Jiří Březina, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-267-2718-7

ISBN e-knihy 978-80-267-2727-9 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2728-6 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-2720-0 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Lence

Prolog

Tohle bude perfektní flek. Tam ho zavedlo snad samo nebe.

Už je nejvyšší čas.

Auto zastavuje na odpočívadle, i když o odpočívadle nemůže být úplně řeč. Je to spíš rozcestí, trochu širší plácek.

Pro řidiče škodovky je to ale malý ráj. Vyběhne z vozu, motor nechá běžet, ani za sebou nezabouchne dveře. Ještě ani nezapluje do křoví a už si rozepíná poklopec. Je to na hraně. Tady jde o důstojnost.

Všechno naštěstí dobře dopadlo.

Proud moči si proráží cestu listy netýkavek. Konečně! Ta úleva! Muž zakloní hlavu. Není to krása, ulevit si takhle v přírodě? Stromy se zelenají, ptáčci zpívají... Slastně se nadechne lesního vzduchu.

V tu chvíli se zarazí. Začne větřit jako ohař, otáčí hlavou na všechny strany, čůrek má ale pořád pod kontrolou, nepotřisnit si kalhoty ho stálo spoustu úsilí, teď to nesmí pokazit.

Při každém nádechu to ale cítí. Vánek k němu nese něco nelibého, ale svým způsobem fascinujícího. Pamatuje si to z dětství. Taky to bylo v lese.

Někde tady je mršina. A pořádná.

Muž dokončí potřebu, s gustem si otřepe nádobíčko a zapne se.

Teď, když zažehnal katastrofu, se v něm probudila zvědavost. Odkud ten smrad vychází? Co tady leží?

Další vzpomínka na dětství. Prázdniny se sestrou. Běhání po lese. Mrtvá srna, hemžení červů.

Udělá jen pár kroků, když mu dojde, že melancholie dětských letních chvil se nevrátí.

Ta bílá dodávka je zaparkovaná úplně mimo cestu. Kdyby nedošel až sem, vůbec by ji neviděl. Někdo s ní prasácky zajel až mezi stromy.

Vzpomínku na prázdniny nahradí jiná, mnohem čerstvější. Televizní reportáž o převaděčích. Jeden z nich vezl uprchlíky odněkud ze Středního východu v chladiřenské dodávce.

Dodávka byla vzduchotěsná. V nákladovém prostoru převážela snad dvacet lidí. Bušili, škrábali na dveře, ale řidič jim nezastavil, neotevřel, bál se.

Zastavil až někde v ústraní. Když otevřel dveře, zjistil, že se všichni udusili. Muži, ženy i děti leželi jeden přes druhého.

Vybavuje si, jak v něm ta představa vzbudila hrůzu. Ta bezmoc, pomalá smrt, zoufalství.

V té reportáži říkali, že se těla našla až za několik dní.

Odstavené auto začalo zapáchat.

To se ale stalo jinde, uklidňuje sám sebe. Tady se to stát nemůže.

I když proč ne? Jsme přece tranzitní země, uvědomuje si. I tenhle výraz zná z televizního zpravodajství.

Ať už je to jakkoli, v lese stojí dodávka a vychází z ní pach smrti.

Ještě chvíli uvažuje, blíž už se ale neodváží.

Nakonec se vrací do auta a sahá po telefonu.

ČÁST PRVNÍ

„Tomu nerozumím. Proč to chtějí zrovna po nás?“ zeptal se Tomáš Volf.

„To víš, jsou z Brna, tak potřebují někoho, kdo je bude vodit za ručičku,“ vtipkoval major Boček.

„A nemůže to vzít někdo jinej? Můžeme poslat uniformovaný, aby se jim na to poptali. Vždyť je to práce na hodinku.“

Úsměv z tváře Tomášova nadřízeného zmizel. „Tome, oni k tomu mají pádný důvod, jinak by to po nás nechtěli, znám je tam dobře. Cítí z toho nějakou levárnu, tak to chtějí vést od začátku přes nás. Však to vidíš sám...“

Tomáš si na notebooku prohlížel vyšetřovací spis. Případ byl teprve na začátku, byla to zatím vlastně jen dokumentace z ohledání místa nálezu. Ano, nálezu, nikoli místa činu. Ani to se ještě nepodařilo ustanovit.

Rozklikl fotografie. Stačilo prohlédnout si pár snímků a začínal chápat, proč to kolegové z moravské metropole berou vážně.

„Docela masakr, vid’?“ nahlížel mu Boček přes rameno. „Hele, zavolej jim, poptej se, s čím od nás potřebují píchnout, já to těm Moravákům dlužím, nikdy mi neodmítli pomoci, když jsem to potřeboval. A na tebe je spoleh, proto jsem tě vybral.“

Tomáš se zamračil. Šéf mu lichotí, to nebude samo sebou. Asi kolegům z jihomoravského krajského ředitelství dluží nějakou větší službičku.

„Dobře, snad toho nebudou chtít víc.“

„Určitě ne. A kdyby, tak co? Stejně teď na stole nic nemáš. Tu domácí zabijačku máš hotovou.“

Tomáš zaujal obrannou pozici. „Jak že nemám nic na stole? Víš, co mám papírování?“

Boček na to jen otráveně mávnul rukou. Podobné řeči v téhle kanceláři slýchal každý den.

Eva Černá si skopla boty z nohou, batoh hodila do kouta předsíně a zamířila si to rovnou k lednici. Než ji ale stačila otevřít, všimla si, že Filip už všechno zařídil. Vděčně se na něj usmála.

„Co bych si bez tebe počala?“

„Nalila by sis sama,“ řekl.

Sedla si vedle něj na pohovku. Podal jí sklenku vína a položil jí ruku kolem ramen.

Evin partner moc dobře věděl, že se jí nemusí ptát, jaký měla den. Zaprvé mu hlavní body oznámila už po telefonu a zadruhé věděl, že veškeré detaily mu už brzy popíše. Jen se potřebuje nadechnout.

„Tohle je fakt na hlavu,“ začala poté, co si nechala do krku sklouznout hlt vína. „Všechno mám zdokumentovaný, všechno jsem jim tam ukázala. Celý to mám na videu. Kurva, vždyť jsem strávila dva týdny v káře s foťákem u ksichtu, a je z toho kulový!“

„Já vím. Ale tohle musíš přece čekat. Ten obhájce dělá svoji práci,“ uklidňoval ji.

„Jestli ale moji práci vyřadí z důkazů, tak to bude v prdeli.“

„Mají přece výpovědi obou holek, mají peníze a výpověď matky. Neboj, všechno dobře dopadne.“

Opřela si hlavu o jeho rameno. Trochu sebou cuknul, její světlé vlasy ho zašimraly v nose.

Věděla, že má pravdu. Vlastně ji zopakoval to, co mu sama o tom přelíčení vyprávěla, co s ním během přípravy na svou výpověď probírala.

Ale víra, že to pořád ještě může dobře dopadnout, z ní už pro dnešek vyprchala. Nahradil ji pocit zmaru.

„To už je podruhé, co mi to takhle natřeli. Pamatuješ předloni, jak jsem hledala toho tatínka, co utekl s batoletem do Holandska? Taky mi říkali, že jsem pracovala mimo místní legislativu.“

„Jak jsi ho fotila přes okno?“

„Jo. Skoro nikdo tam nemá záclony, šlo to samo.“

Filip jí dolil skleničku.

„Věř mi, že to nakonec klapne. Soudkyně ty fotky viděla, tak co na tom záleží, že jsi je získala nezákonně? Ostatní důkazy jsou dostatečný. A příště si dáš pozor.“

Dát si pozor. To nikdy nebyla Evina silná stránka. Už na policii, kde strávila jen pár měsíců, si s pravidly hlavu moc nelámala. A teď, když pracuje jako soukromá vyšetřovatelka pro Filipovu neziskovku Vanesco, to dělá stejně. Ano, už není tak netrpělivá a vznětlivá, ale právní nuance jsou vždycky tak trochu pod její rozlišovací schopnosti.

Jenže co jí projde v Česku, nemusí projít za hranicemi. Každý stát soukromé detektivy reguluje jinak. Eva se o detaily příliš nezajímala, a tak se občas stalo, že v cizině při práci nevědomě porušovala místní zákony.

A když měla svá zjištění prezentovat před soudem, mohlo se stát to, co se stalo právě dnes.

•

Tomáš Volf se hned po audienci u majora Bočka podrobně začel do brněnské žádosti i do fragmentu vyšetřovacího spisu.

Tušení, že nepůjde o prkotinu, bylo stále silnější, i když úkol, který dostal Tomáš, byl docela prostý. Kontaktovat majitele vozidla a zjistit, kdo se v něm minulý týden pohyboval na jihu Moravy.

A ideálně se pokusit osvětlit ještě dva drobné detaily: Proč ho někdo odstavil mezi obcemi s malebnými názvy Žerůtky a Kravsko, a hlavně proč se v něm nacházela dvě neidentifikovaná těla.

Neidentifikovaná a taky prakticky neidentifikovatelná. Ten, kdo dodávku odstavil na lesní cestě, si dal práci se zametením stop. Provedl to důkladně a nebyl to hezký pohled.

Tomáš už se na ty fotky podruhé dívat nemusel, vryly se mu do paměti.

Zvedl telefon a zavolal do Brna. Trochu ho překvapilo, když zaslechl ženský hlas. To v něm asi pořád rezonoval trapný žert majora Bočka v duchu, že v těch místech panuje ještě ranná forma civilizace, kde ženy nepracují na vraždách, ale udržují ohniště.

„Malíková, prosím,“ zazpíval hlas na druhé konci linky.

Tomáš se představil a vysvětlil, proč volá.

„Zatím nevíme nic víc, než co se píše v té zprávě. Potřebujeme, aby se někdo poptal na té instituci. Kdo řídil, kam jel a tak dále, abychom si urychlili identifikaci,“ vysvětloval hlas. „A taky by nás zajímalo, co vezli, protože to by mohl být...“

„Motiv, jasně,“ skočil jí Tomáš netrpělivě do řeči. „Ale když o tom tak přemýšlím, asi by nebylo dobrý odkrývat karty, když zatím nemáte ustanovený ani oběti, ani podezřelý, ani jejich vztahy.“

„Ano, proto chceme, aby na to šel někdo zkušený, aby na to šel opatrně. Protože ty dva chlapy někdo zastřelil, hodil do dodávky a...”

„Chápu. Půjdu na ně po špičkách, zjistím, co se dá, a dám si pozor, jak se tam na mě budou tvářit. Je ale možný, že to auto bylo kradený. S tím doufám počítáte.”

„Počítáme. Celé to působí dost promyšleně, takže by nás to nepřekvapilo. Přesto by bylo skvělé, kdybyste zkusil něco zjistit.”

„To nebude problém,” rozloučil se Tomáš. Doufal, že se nemýlí.

Chvíli si v tramvaji čmáral do notesu, i když v tomto případě nehrozilo, že by se zapomněl zeptat na nějakou důležitou otázku. Spíš se bude muset hlídat, aby zbytečně neprozradil něco, co nemusí.

V hlavě si přehrával různé scénáře blížícího se rozhovoru, ale jak se vůz s kymácením a zvoněním blížil k cíli, vehnaly se mu do hlavy myšlenky na něco úplně jiného. Přistihl se, jak poněkud křečovitě svírá madlo sedačky před sebou a nervózně vyhlíží z okénka.

Tady, kolem Strossmayerova náměstí, je její rajón.

Tomáš ji potkal před několika měsíci na chodbě místního policejního oddělení, když se tam jel na něco zeptat kolegy. Byla stejně vysoká jako on, a i když s ním obvykle pohled na ženu v uniformě nic nedělal, tenkrát to bylo jiné.

Dokázal si představit, že na ulici tahle policistka s hodností strážmistr vzbuzuje respekt. Měla široká ramena a pevnou, skoro až mužskou postavu, která kontrastovala s její dívčí tváří.

A jak později – ne o moc později, vlastně hned na druhém rande – zjistil, Hedvika měla svalnaté i ruce, stehna a vyrysované břišní svaly.

Sex s ní, to byl intenzivní a živočišný, čistě fyzický zážitek. Tomáš si po něm připadal jako po dvouhodinovce v posilovně. Na rozdíl od občasného zvedání činek s chlapy z protiextremistického oddělení, se kterými se scházel od doby, kdy spolu vyřešili jeden hodně zapeklitý případ, ho ale tohle „cvičení“ opravdu bavilo

a chtěl ho do svého tréninkového plánu zařazovat co nejčastěji.

Co ho ale rychle bavit přestalo, byla Hedvika samotná. Zjistil, že spolu nemají vůbec nic společného. Její rozhled nebyl, slušně řečeno, příliš panoramatický. Kromě vlastního těla neměla prakticky žádný jiný zájem. A nejhorší byly její politické názory, které byly pravým opakem těch Tomášových. Na tom nebylo v policejním sboru nic divného, toho si byl Tomáš vědom, na oddělení byl ten největší liberál ze všech.

Ale Hedvika nejenže viděla věci jinak. Snažila se ho přesvědčit. A dělala to často a ráda, takže pokud šlo o aktuální trendy v konspiračních teoriích a dezinformačních kruzích, Tomáš byl dost v obraze.

Diskuze o politice mezi nimi rychle přecházela do hádky, kterou Hedvika ráda rozdmýchávala snad proto, že ji výměna názorů dostávala do vášnivé nálady. Krásná černovláska se začala červenat, odkládala svršky, a nakonec se na Tomáše vrhla a ztrestala ho fyzicky náročným milováním.

Ale Tomášovi tyhle hry příliš neimponovaly, předehtu si představoval jinak. A nějak si nedokázal představit, že by s takovou ženskou jel být jen na nákup do obchodního centra, natož s ní nedej bože bydlel v jedné domácnosti.

Nakonec jí proto navrhl rozchod. Tím ale dosáhl jediné věci: spustil stejný mechanismus vášně, jakým Hedvika reagovala na politické debaty. Skončilo to jako vždycky v posteli.

Začal se jí proto vyhýbat. Jako malý kluk. A teď si připadal ještě menší, když ustrašeně vystupoval z tramvaje s obavou, že někde zahlédne černou policejní uniformu.

Ta rodina nefungovala. Jak by taky mohla, když byli oba rodiče závislí na pervitinu.

Holčičky měly tetu, která se je už dlouho pokoušela získat do své péče. Věděla, jak na tom její sestra je, a snažila se dívkám zajistit lepší život. Ona i její manžel vydělávali slušné peníze a děti by zajistili materiálně i citově. Rodiče s nabídkou sice naoko souhlasili, ale jakmile mělo dojít k jejímu uskutečnění, chtěli peníze. Po několika letech pokusů a stovkách tisíc korun tetě došlo, že tudy cesta nepovede.

Rázně penězovod utnula. Svou snahu ale nevzdávala. Stále se s dětmi pokoušela navázat kontakt a někdy se jí podařilo vzít si je domů na víkend. Jednala podle doporučení právníků a doufala, že v budoucnu bude moct prokázat, že dívky jsou u ní jako doma a mají své potenciální pěstouny rády.

Při jedné z návštěv se holky tetě svěřily. Jejich otec vymyslel perfektní plán, jak si i bez peněz od švagrové vydělat na další dávku.

Půjčoval holky na mazlení strýčkům z Německa. Děti celou zruďnost nevnímaly v celém rozsahu, proto o ní bez rozpaků mluvily, jako by to byla nějaká hra.

Teta nevěřila vlastním uším. Netušila, jestli jí neteře říkají pravdu, bohapustě si vymýšlejí nebo se snaží hrát nějakou rafinovanou hru. Rozhodla se proto zjistit, jak se věci mají.

A protože na podobné případy tady bylo Vanesco, nevyhnutelně se objevila v kanceláři ukryté v podkrovní dětského krizového centra.

Eva Černá svůj úkol splnila jako vždy na jedničku. Přilepila se na povedeného tatínka jako stín. Zdokumento-

vala jeho nákupy amfetaminu. Vyfotila si, jak se o drogu dělí se svou ženou.

Ale to tetě nestačilo. Chtěla ověřit, jestli se v rodině opravdu neděje něco horšího.

Eva tedy ve sledovačkách pokračovala. A udělala dobře. Netrvalo dlouho a stala se skrytým svědkem scény, kdy otec s dětmi nastupuje do otlučeného vozu a vyráží s nimi na cestu. Následovala je, opatrně, snažila se udržovat si odstup.

Ať už jeli kamkoli, nebylo to Německo. Ledaže by Německo leželo na jihovýchodě.

Nevšiml si jí, ani když zazmatkovala a zastavila na stejné benzince jako on. Jel mimo dálnice. Eva nevěděla, jestli to dělal kvůli tomu, aby se vyhnul kamerám, nebo jen proto, že neměl zaplacenou dálniční známku. Propletli se Vysočinou, projeli Třebíč, pak Brno, Uherské Hradiště. Hranice přešli za tmy. Eva byla unavená, nakonec už jen tupě sledovala zadní světla před sebou.

A ta světla ji nakonec dovedla až na zchátralou dělnickou ubytovnu na okraji nějakého zastrčeného slovenského městečka.

Našla si místo na parkovišti, až úplně vzadu. Vyrůstalo tam křoví, a když za něj zacouvala, větve jí vytvářely polopropustnou clonu. Viděla přes ni, ale sama byla za bočním okénkem takřka neviditelná. Sklopila si sedačku, zaujala co nejméně nepohodlnou polohu a čekala.

•

Když se Tomáš ocitl na tramvajovém ostrůvku, obavy ze svalnaté policistky přehlušily aktuálnější problémy. Znovu mu před očima vyvstaly fotografie z ohledání místa nálezu od brněnské kriminálky.

Mrtví leželi v nákladovém prostoru dodávky. Někdo na ně vyhlídl velké množství nějaké chemikálie, zřejmě šlo o kyselinu.

Z bílého Fordu Transit, ve kterém se těla nacházela, byla odstraněna státní poznávací značka. Brněnští kriminalisté ale auto rychle identifikovali podle VIN kódu.

Majitelem dodávky byla Národní galerie Praha.

Tomáš zvedl zrak a pohlédl na Veletržní palác, kde má galerie sídlo. Přeběhl mezi projíždějícími auty a posadil se na žulový podstavec čínící na prostranství před vchodem. Zauvažoval, jestli se náhodou nejedná o vystavené umělecké dílo, ale nikdo na něj nevyběhl a nevynadal mu, tak to snad vážně byl jen žulový podstavec. Zapálil si cigaretu a mentálně se připravoval na rozhovor s vedoucí provozního oddělení.

Zuzana Paterová už na něj čekala na recepci. Když mu podávala ruku, znatelně se jí chvěla.

„Omlouvám se, že jsem vám do telefonu neřekl víc, ale takhle to bude lepší,“ začal Tomáš, když ho bystře působící žena vpouštěla do kanceláře.

„Měl nehodu, je to tak?“

„Kdo?“

„Pan Dlouhý. V pátek nepřišel do práce. Po víkendu taky ne a jeho telefon je nedostupný,“ Paterová skoro šeptala.

„Tu dodávku řídil pan Dlouhý? Váš zaměstnanec?“

Přikývla. „Určitě, s tím fordem jezdil jenom on. Vy jste s ním nemluvili? Co se mu stalo, řeknete mi to, prosím? Je v pořádku?“

Tomáš se nadechl. Pravděpodobnost, že si jen prověří, že galerii někdo ukradl dodávku, a tím to pro něj hasne, se rozplývala.

„Vydržte ještě chvílku, je to důležité,“ Tomáš si všechno zapisoval. „Víte, kde to auto jezdilo? Šlo o nějakou služební cestu?“

„Nevím.“

„Nevíte, proč bylo kousek od Znojma? Galerie ho tam neposlala?“

Zavrtěla hlavou a sklopila zrak.

„Nemáte nějakou knihu jízd nebo něco takového? Nebo GPS sledování vozidel? Potřebovali bychom zjistit, kam ten ford jel a za jakým účelem,“ opakoval Tomáš.

Paterová se tvářila tak provinile, až mu to začínalo být podezřelé.

„Co se stalo panu Dlouhému?“ Upřela na něj oči. Byly plné slz.

„Paní Paterová, neberte to nijak úkorně, ale teď se budu ptát já a vy budete odpovídat, ano? Obráceně to nefunguje.“

Přikývla.

„Takže pan Dlouhý nezvedá telefon.“

„Od pátku.“

Tomáš si to zapsal.

„Takže od pátku se nehlásí. Řeknete mi jeho číslo?“

Ukázala mu kontakt ve svém telefonu. Ruka se jí třásla. Opsal si ho do notýsku.

„Paní Paterová, poslouchajte,“ řekl co možná nejklidněji. „Je vysoce pravděpodobné, že ten člověk je po smrti.“

Zakryla si ústa dlaní. „Co se stalo? Řeknete mi to, prosím?“

„Nemůžu, opravdu. Ale potřebuju, abyste mi vy řekla všechno o panu Dlouhém i o tom autě. Kam jel, co nebo koho v něm vezl a co dělal na Moravě.“

Setmělo se, některá okna ubytovny se rozsvítila, jak se do ní vraceli obyvatelé. Většina z nich přišla pěšky, nejspíš zahraniční dělníci, kteří vystoupili na nedaleké autobusové zastávce. Pár jich přijelo auty jasně odrážejícími nízký sociální status jejich majitelů.

Evy zabořené v sedačce si nikdo z nich ani nevšiml. A pokud ano, nijak na ni nereagoval.

Snažila se sledovat okna, za kterými se míhaly postavy a blikaly televizory. Za kterým z nich je asi objekt její sledovačky? Ze své pozice ale neměla šanci nahlédnout ani do oken ve zvýšeném přízemí.

Když na parkoviště pomalu vplul ten vůz, byla už úplně tma. Už jen způsob, jakým se přiblížil, evokoval dravce na lovu. Potichu a ladně. Černá karoserie se leskla jako srst pantera. Bylo zřejmé, že řidič limuzíny Volkswagen Arteon mezi nájemníky ubytovny nezapadne. Navíc měl rakouskou poznávací značku.

Vystoupil z ní nějaký muž. Úplně obyčejný člověk, při každém nákupu v samoobsluze takových minula dvánáct do tuctu. Zatímco automobil vzbuzoval podezření, jeho řidič nikoli. Eva zapochybovala. Třeba se sem ten chlap zajel protáhnout, možná si jen odskočí do křoví.

Přesto si vyfotila jeho tvář i poznávací značku auta.

Muž tam chvilku přešlapoval a díval se směrem k ubytovně. Už se zdálo, že se chystá zase nasednout, když se ve dveřích objevily dvě siluety. Otec s jednou z dívek.

Muž sebou znatelně trhnul, radostí nebo úlekem, to se nedalo na dálku rozeznat, ale rychle se otočil a otevřel zadní dveře.

Otec dovedl dívku až k autu a posunkem jí ukázal, aby se posadila dovnitř.

Poslechla ho.

Eva to všechno dokumentovala. Foták tiše cvakal. Pak si uvědomila, že v přítmí a na tuhle dálku budou fotky k ničemu, tak moc se jí třáslы ruce. Tak moc jí bušilo srdce.

Nemůže tady přece jenom sedět a fotit!

Odložila foťák na sedadlo spolujezdce a co nejpomaleji vzala za kliku.

Na obrazovce počítače během videohovoru nevypadá nikdo jako ze žurnálu. Tomáš svůj vzhled nesl nelibě a nejraději by si kameru úplně vypnul, ale nešlo to. Komisařka Malíková z jihomoravské kriminálky si ji totiž taky nevypnula.

Jenže na rozdíl od Tomáše, který si co chvíli nespokojeně upravoval dlouhé černé vlasy, Malíková svůj vzhled nijak neřešila. I v rozmazaném okénku aplikace bylo vidět, že na tváři nemá žádný nápadný make-up. Pramen hnědých vlasů jí nekontrolovaně padal do čela.

„Tak co pro mě máte?“ zeptala se ho a stejně jako v telefonu její hlas zněl jako zpěv. Možná to bylo tím, jak vysoko byl posazený. Svou roli v tom zřejmě sehrál i její zvukomalebný jihomoravský přízvuk.

„To auto je služební. Galerie v něm vozí všechno možné, hlavně obrazy, sochy, umělecký objekty, jak mi sdělila tamní vedoucí.“

„Vezli v něm nějaké umění?“ povytáhla Malíková obočí.
„Prý nevezli nic. Aspoň co ona ví a co se týče galerie. Teoreticky by teda mělo být prázdný. To auto měl pod sebou nějaký Josef Dlouhý, který v galerii pracuje jako řidič. Jezdil s ním jen on. Je to prduch.“

„Pr... co?“

„Pracující důchodce, prduch,“ vysvětloval Tomáš.

Malíková se nekontrolovatelně rozesmála. Rychle se zase ovládla, ale i tak se atmosféra poněkud uvolnila.

„Tož to jsem neznala, to je dobré. A dál?“

„Dál nic moc, protože ta galerie je příspěvková organizace ministerstva kultury, veřejná instituce, takže si tam peníze až tak nehlídají. Dlouhý si tím autem jezdil, jak chtěl. Kniha jízd se vypisovala zpětně jednou za měsíc, víceméně podle fantazie.“

„Žádná cesta k nám na Moravu?“

„Prý ne. Řidič si s tou dodávkou jezdil podle libosti. Je možný, že měl nějaký melouch.“

„Prduch jel na melouch,“ zabručela si Malíková pro sebe a něco si zapsala.

„Tvrdila mi, že ho několikrát napomínali, že by takhle jezdit neměl, ale stejně ho nechávali, protože nikoho jiného by na to místo za ty peníze nesehnali. Tak to měl jako takový pracovní benefit. Každopádně Josef Dlouhý nepřišel do práce a telefonní číslo, který jsem vám posílal, je nedostupný,“ pokračoval Tomáš. „Takže může být jednou z obětí, nebo mu auto někdo ukradl a on chudák někde vyplave...“

„Telefonní číslo hned pošlete státnímu zástupci, jestli nám ho hodí na soud se žádostí o trasování. A fotky z evidence obyvatel od nás dostali na soudním a porovnají nám ji. Ale když jsem se dívala na fotky z dodávky, asi to fakt bude on. Jeden z nich.“

„Ta dodávka se našla kdy? V neděli?“

„V neděli ráno. Nějaký pán si tam odskočil v lese a hned ho to praštilo do nosu. Prý hned tušil, co tam je. Vzpomněl si, že v televizi slyšel o uprchlících, které nějakí pašeráci nechali udusit v dodávce. Myslel si, že tohle je stejný případ. Pár dní tam ta těla byla.“

„Ten Dlouhý nepřišel v pátek do práce. To by vám mohlo zpřesnit časový snímek.“

„Ano, to rozhodně. Díky.“

„A co ten druhý člověk?“

„Zatím nemáme tušení, o koho jde a co tam dělal,“ řekla Malíková a podívala se tázavě do kamery.

„V galerii nikoho dalšího nepostrádají,“ odpověděl Tomáš na nevyřčenou otázku. A protože tušil i tu další, rovnou pokračoval. „Chcete, abych se tady na to podíval? Rozkryl Dlouhého, jestli to s někým netáhl?“

„Vy mi čtete myšlenky, Tomáši.“

Komisařka Malíková se docela mile usmála. Tomášovi to ale radost rozhodně neudělalo.

Eva se vysoukala z auta a obešla ho zezadu. Skrytá nízkým křovím obcházela parkoviště. Pod nohama jí šustily odpadky, které se válely všude kolem. Snažila se našlapovat opatrně, ale zároveň spěchala, protože u toho auta chtěla být včas. Chtěla zabránit tomu, aby odjelo.

Jasně viděla nehybnou siluetu drobné dívčí hlavy za zadním oknem limuzíny. Neznámý muž se mezitím polohlasně, ale se zřetelnou nervozitou na něčem domlouval s otcem dívky. Něco mu předával, ale Eva neviděla co.

Zdálo se, že se dohodli. Otec kývl na souhlas a začal se vracet k ubytovně. Zákazník se otočil a chystal se otevřít dveře auta, ale zarazil se. V cestě mu stála drobná blondýnka s odhodlaným výrazem.

„*Entschuldigung*,“ pronesl nesměle, dokonce se omluvně usmál a naznačil, že mu stojí v cestě. Bylo to tak přesvědčivé, že Eva znovu zapochybovala o tom, že se děje to, co si myslí. Není to nakonec všechno jinak?

Rychle ze sebe tu myšlenku setřásla. Ne, není to jinak. Proč by si tu dívku předávali uprostřed noci na parkovišti?

Neustoupila. Naopak na muže zamířila mobil se zapnutým videozáznamem.

V jeho tváři se objevil strach. Rozhlédl se kolem sebe, očima vyhledal otce dívky, který se teď zastavil a překvapeně sledoval, co se děje.

„Moc dobře vím, o co tady jde,“ řekla dost nahlas, aby to slyšeli oba aktéři.

Jakmile otec zaslechl češtinu, překvapení v jeho tváři vystřídal zděšení. Rozeběhl se k autu, vytáhl z něj dceru a rychle ji za ruku odváděl do ubytovny.

Eva, která stála na opačné straně vozu, nedokázala dobře zareagovat, jen všechno nahrávala na mobil

A protože na okamžik spustila z očí majitele černého auta, nestihla zareagovat ani na to, jak jí přístroj vyrazil z ruky a pak do ní strčil tak silně, že skončila na zemi.

Než se postavila na nohy, byl otec i s dívkou na schodech do ubytovny a Volkswagen Arteon vyrážel z parkoviště, až mu od pneumatik odlétal šterk. Zadní pravé dveře zůstaly otevřené, takže to vypadalo, jako by se nějaký temně zbarvený pták pokoušel vzlétnout jen s jedním křídlem.

Jakmile ale vozidlo vyjelo na silnici a zařadilo vyšší rychlost, dveře se zabouchly a Arteon zmizel.

Eva zůstala na parkovišti sama. Rychle se sehnula pro telefon a vytočila tísňovou linku.

Vy mi čtete myšlenky, zněla Tomášovi v hlavě celé odpovědně slova Andrey Malíkové. Teď tady běhá po Praze a zjišťuje něco o člověku, který byl podle všeho naprostý samotář. Čeho se má u řidiče galerijní dodávky chytit?

Když se na Josefa Dlouhého vyptával sousedů v bytovce, věděli o něm jen málo. Byl to milý člověk, nebyly s ním problémy, vozil prý obrazy pro galerii, tu bílou dodávku parkoval většinou tamhle, zadek přechyhoval na chodník, blbě se nám tam chodilo. A to bylo všechno.

Známosti, rodina, přátelé? Nikdo ze sousedů nevěděl, že by Dlouhý někoho měl. Nakonec se Tomášovi podařilo zjistit jen to, že byl ženatý, ale rozvedl se už někdy na sklonku osmdesátých let. Potomky neměl.

A teď byl mrtvý, jak mu sdělovala esemeska od Malíkové. Potvrdila to osvědčená metoda porovnání chrupu s kartou pacienta, protože tvář oběti byla natolik znetvořená kyselinou, že se podobala pouze odhadovat.

Tomáš se vrátil do Národní galerie, aby tu novinku sdělil Zuzaně Paterové a jejím kolegům. Jejich reakce byly pochopitelné a nepřekračovaly obvyklý rámec toho, jak se lidé v takové situaci chovají. Tomáš si sice zatím nedovolil tuto verzi nadobro odstavit na vedlejší kolej, ale ať už se stalo cokoli, s touhle institucí to asi nemělo nic společného.

Chyběly tu varovné znaky, zamlčování, vyhýbání se odpovědím, nápadně zvládnuté dotazy. Spolupracovníci Josefa Dlouhého byli vyděšení, ale snažili se být nápo-
mocní.

Přesto nic nepodceňoval a věnoval spoustu času rozhovorům i s těmi zaměstnanci, kteří s Dlouhým nepřišli přímo do styku. Chtěl se o něm dozvědět co nejvíc.

Řidič byl prý přátelský, ničím nevybočoval. Každý ho tu znal, ale nikdo o něm nevěděl víc, než co o sobě řekl při kuřáckých pauzách u zadního vchodu.

Dlouhý měl rád fotbal, fandil Slavii, občas sázel na zápasy Ligy mistrů. Měl radši pivo než víno, ale přebytky po vernisáži nepohrdl nikdy. A co dělal s autem, jaké měl melouchy? Jeden vyloženě umělecky působící mladík Tomášovi tvrdil, že Dlouhý měl snad občas převážet umělecká díla pro nějakou soukromou galerii. Jakou přesně, to už si dotyčný nevybavoval.

Takových galerií je jen v Praze víc než sto, zjistil Tomáš rychlým pohledem do mobilu.

Když to večer probíral přes videohovor s Malíkovou, neohromil ji. Ani moravská vyšetřovatelka nepůsobila moc optimisticky.

„Podle balistiky vrazi použili dvě zbraně, ale nedají se identifikovat. Dali si bacha. Auto se pořád zkoumá. A ten druhý člověk je pro nás pořád neznámý.“

„Vážně jste o něm nic nezjistili?“ zajímal se Tomáš.

„Jde o muže, snad o něco mladšího, než byl Dlouhý, ale kvůli poškození je to všechno těžké určit. Ale zřejmě nosil zlaté brýle, aspoň se našly vedle něj.“

„Na dálku?“

„Asi je měl spíš na čtení. Nechala jsem je nafotit, kdybychom to pouštěli na veřejnost. Fotky už jsem přidala ke spisu.“

„Dobře, podívám se na to. Projdu si seznam pohřešovaných, třeba tam na mě vykoukne nějaký pán se zlatými brýlemi.“

Malíková si povzdychla. „To už jsem udělala. Zatím bez výsledku.“

„Uvidíme.“

Přestože Eva zabránila tomu, aby si cizí muž odvezl dívku uprostřed noci neznámo kam, zadělala si na problémy. Slovenští policisté ji vyslýchali, zabavili jí telefon i fotoaparát.

A tím to všechno teprve začalo. Poté co případ převzaly české úřady, musela vypovídat znovu. Vybavení dostala zpátky, ale hned při prvním soudním stání namítal obhájce otce obviněného z kuplířství, že Evou pořízené záznamy rakouského občana ze slovenského parkoviště by soud neměl uznat jako důkazní materiál.

Eva byla na soukromém pozemku. Natáčela soukromé osoby. Neměla licenci pro detektivní činnost, kterou soukromé bezpečnostní služby podle slovenských zákonů potřebují. Podle obhájce by měla u soudu vypovídat jen jako běžný svědek, jako náhodná kolemjdoucí, která volala policii, protože se jí něco nezdálo.

Chodila domů otrávená a Filip měl co dělat, aby jí zlepšil náladu. Uklidňoval ji, chlácholil. Dopadne to dobře, opakoval.

Byla mu za to vděčná. I díky němu věřila, že to klapne. Koneckonců řidič černého Arteonu byl rychle vypátrán a ztotožněn. Evě bylo zřejmé, že si Slováci a poté i jejich rakouští kolegové nakonec prohlédli její „nepoužitelné“ fotky z parkoviště. Našla se u něho obsáhlá sbírka dětské pornografie, a i když se k ničemu dalšímu nepřiznal, sbírka nechutných souborů v jeho počítači mu na důvěryhodnosti rozhodně nepřidala.

U otce obou dívek, nezaměstnaného, na sociální dávky odkázaného člověka, se našly docela slušné částky v eurech. Tvrdil, že jde o zálohu na brigádu. Když se ho zeptali, jakou výhodnou brigádu na Slovensku sehnal, u koho ji má sjednanou a kde by měl pracovat, přestal vyprávět.

Mnohem důležitější se ale zdálo svědectví obou holčiček, které se policejním specialistům na práci s dětskými oběťmi podařilo rozmluvit. Něco vytáhli i z jejich matky, jen otec odklizený do vazební věznice už mluvit nezačal.

Suma sumárum to vypadalo dobře, Eva Černá svůj úkol splnila. Teta holčiček poslala na účet Vanesca finanční dar, který nejen pokryl náklady, ale přinesl nějaké peníze navíc. Ty bude moci neziskovka použít na činnost pro lidi, kteří si soukromého vyšetřovatele nemůžou dovolit.

Eva tak mohla být spokojená. Ať už soud s rodiči dětí dopadne jakkoli, jako příkladní vychovatelé se neukázali. Výpovědi holčiček byly smutné a hovořily jasně. Teta bude mít velkou šanci získat je v následující právní bitvě do své péče.

„Ale ten advokát ze mě dělá blbku,“ nemohla si při večerních debatách s Filipem odpustit Eva.

„Je to jeho práce, policajti tohle u soudu zažívají po každé,“ utěšoval ji přítel.

„Jo, ale u nich aspoň nikdo nezpochybňuje, že jsou policajti.“

Filip si zamyšleně prohlédl lahev proti světlu. Tyhle soudy z nich nakonec udělají alkoholiky.

„Co takhle si v tom udělat pořádek?“

„Co tím myslíš?“ zeptala se.

„V tý detektivní živnosti. Udělat si mezinárodní licenci, nějaký školení, nevím, jak to funguje.“

„Funguje to tak, že jsem bývalá policajtkou, mám vzdělání a praxi v oboru. Koncesuji vám, tak co bych měla mít víc? Když pro to existuje oprávněný zájem, můžu sledovat lidi. Získávám přece důkazy proti hajzlům,“ řekla nabroušeně.

„Jak vidíš, ne vždycky tohle stačí,“ odpověděl klidně. „Kdybys to měla podložené, mohla bys ty nepříjemný advokáty odkázat do patřičných míst.“

Eva na to už nic neřekla, jen mlčky dopíjela sklenici.

Když se ale Filip zvedl a odešel se vysprchovat, hned sáhla po mobilu a začala na internetu vyhledávat nabídky vzdělávání pro soukromé detektivy.

Hned ráno si Tomáš pozorně prolustroval databázi pohřešovaných osob. Stejně jako Andrea Malíková byl však neúspěšný.

Přesto nevěšel hlavu. Věděl, že ne všichni ztracení se v takové databázi objeví. K tomu, aby jeho fotografie běžela po všech policejních odděleních, musí člověk zavdat pádný důvod. Třeba utéct z vězení, nevrátit se z vycházky, nastoupit do výkonu trestu.

Aby se taková osoba objevila i na veřejných kanálech, třeba na policejním facebookovém profilu, musí jít opravdu o tuhého. Jde většinou o malé dítě, teenagera s duševními problémy nebo člověka v ohrožení života. Například seniora, který si doma zapomněl léky. Může jít o chlapa, který odešel z domova a nechal na kuchyňské lince dopis na rozloučenou.

Ale existuje ještě spousta dalších lidí, kteří zrovna nejsou k nalezení. Jenomže je zrovna nikdo nehledá. A pokud hledá, tak to třeba ještě nenahlásil na policii.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Mimo obraz***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.